

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ελισσόν και πρώτον αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑννηκόσια καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάρις Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως ἔμην—δὲ καὶ φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτη.

Ποῦντος ἑννακόσια καὶ τριανταένα,
φούριας γιὰ τῆς κάλπαις, τὰ συνειθισμένα.

Ὁ ξύλινος σαλζάρης
καὶ ὁ Κωσταγερακάρης.

Φ.—Δοῖπόν ποῦ λές, βρε Περικλῆ, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο
τοῦ Κωσταγερακάρη μας πάει σ'τὴν λαιμοτόμο.

Π.—
Ὅποια φρίκη, Φασουλῆ,
νὰ μένης δίχως κεφαλὴ.
Μὲ θλίβιν μου παρατηρῶ
τὰς συμφορὰς τοῦ γένους,
τοὺς ἀδικοῦντας συγχωρῶ
καὶ τοὺς ἀδικουμένους.

Φ.—Ἐρῶ φιλάνθρωπος καὶ σὺ πῶς εἶσαι σὰν καὶ ἐμένα,
γὰρ γιὰ τὰνθρώπινα πῶς κλαίεις ὀλοένα,
πῶς κάνεις τὸν ἐπαικτὴ σ'τὴν πλάσιν τοῦ κλανθμῶνος,
καὶ τίμιν ὁμως τιμωρεῖ σκληρῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως.

Π.—
Δὲν ξέρεις, φίλε Φασουλῆ,
πῶς κοντουροῦ παρλάρεις,
πῶς τώρα μὲ μελαγχολεῖ
καὶ ὁ Κωσταγερακάρης.

Ἦτανε τᾶχατε καλὰ
σὰν σκότωνε τὸν γέρο,
ἢ μήπως τότε τὰ μῦθὰ
τοῦ στρίφανε ;... δὲν ξέρω.

Φ.—Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ, καὶ μένε Περικλέτο,
καὶ ὅσοι μετ' ἐπὶ Ρωμαῖκο καὶ διόλ' ἐπαρέ το.

Κλαίω καὶ πάλι τὸν νιουηᾶ,
τῆς ἀσταταῖς τῆς τύχαις,
κλαίω καὶ ἐκείνον τὸν φοιτᾶ,
ποῦ σφάζει γέρον τρεῖς.

Ἐλλογαῖς, διαδηλώσεις, τουμπελέκι, μπασαβδόλα,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι,

Περικλέτο κακομοῖρη,
πολιτεῖαις, νόμοι, καὶ ὅλα
μᾶς γανόνουν τὰ τσερβέλα
καὶ μᾶς φέρουνε σὲ τρέλλα.

Ἔρχεται τὸ χελιδόνι
μετ' σ'τὴν πρώτη του φωλιὰ,
κελαϊδῶντας τὸ κορδόνι,
κελαϊδῶντας τὴν ἐλῆα.

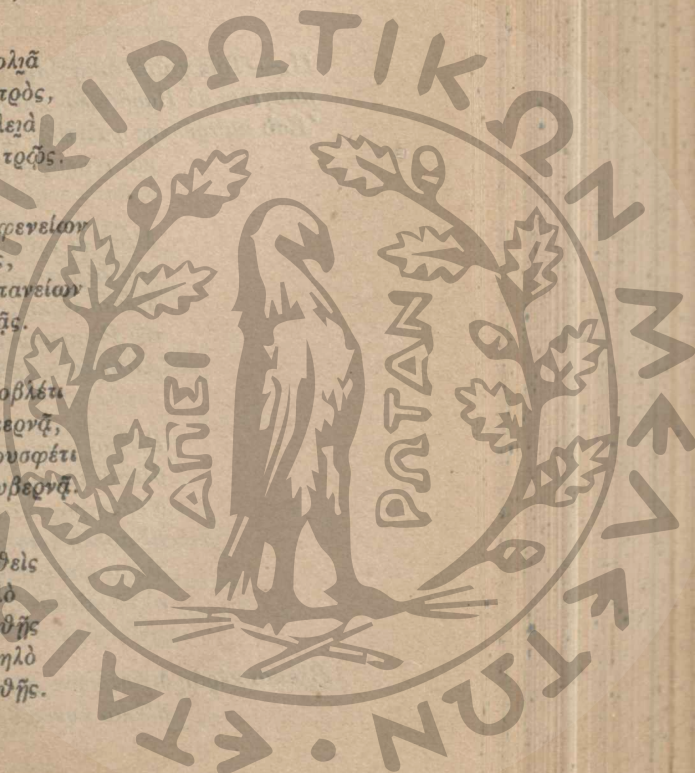
Ὅταν βλέπης πολιτεία,
Περικλέτο, σὰν καὶ τούτη,
ποῦ πολλὴ φανλοκρατία
εὐκολὰ γυρεύει πλούτη.

Ὅταν θέλῃς, βρε τοσιᾶ
τῆς Ἑλλάδος τῆς μητρὸς,
δίχως κόπο καὶ δουλειὰ
μὲ τὴν τράπουλα νὰ τρέψῃ.

Ὅταν, βρε, τῶν καρφενείων
χασομέρης καταντᾷς,
καὶ ὅταν κέντρα Προταρείων
φανλεπίφανλ' ἀπαντᾷς.

Ὅταν βλέπης τὸ Νιοβλέτι
τοὺς δικούς του νὰ κερνᾷ,
καὶ ὅταν βλέπης τὸ ρουαφῆτι
τοὺς Ρωμηοὺς νὰ κυβερνᾷ.

Ὅταν, φίλε μου, καθεὶς
σοῦ φωνάζῃ γιὰ καλὸ
πῶς ἂν θέλῃς νὰ σωθῇς
πρέπει μέσα σ'τὸν πηλὸ
σὰν γουροῦν νὰ χωθῇς.

"Όταν βλέπης κάθε νόμος,
δοῦν γίνεται ἔδω πέρα,
τῶν κοινῶν πῶς εἶναι τὸ νόμος
καὶ τῶν ἀγαθῶν μπαμπούλας,
καὶ τὸν ἔχει γὰρ φοβέρα
ἕνας κ' ἄλλος φαταούλας.

"Όταν ἔρπης κατὰ γῆς ὅπως ἡ δευτρογαλῆ,
κ' ἔταν βλέπης ἡ κοιλιά
κάθε μύστη καὶ τραγοῦ
νὰ κυριαρχῇ τοῦ νοῦ.

"Όταν κάτω πάντα σκύβης
κ' ὅλο τὴν κοιλιά σου τρέβης.
"Όταν πόποτε δὲν στρέφης καὶ ὑψηλὰ πρὸς τὸν αἰθέρα,
κ' ἔταν νοιώθης νύκτα μέρα
μολυσμένο τὸν ἀέρα.

Κ' ἔταν βλέπης, Περικλέτο, κ' ὅσους λέγονται καλοὶ
νὰ ζηλεύουνε μ' ἐκείνους, ποῦ τοὺς τρέφουν οἱ πηλοὶ,
τότε δίτομο μαχαῖρι
σφίγγεις στόνα κ' ἄλλο χέρι,
κ' ἀπ' ἔδω κ' ἐκεῖ κτυπᾷς
κ' ὅποιον εὖρης τὸν τρυπᾷς.

"Όταν βλέπης, ἀδελφε,
πῶς σοῦ κόβουν τὸν λουφέ
καὶ τὸ δωρεὰν ψωμί
φύσις κατατῆς ὀμῇ.

"Όταν βλέπης, φίλη κόρα,
πῶς δὲν ἔχεις μιὰ δεκάρα
γὰρ νὰ δώσης σ' τὸ παιδί σου, τότε λίαν πιθανὸν
διατάραξιν νὰ πάθης, ὅπως λέγουν, τῶν φρενῶν.

Μέσα σ' τὸν ντουγκῆ τὸν ψεύτη,
τὸν παράνομο, τὸν κλέφτη,
ἀν κ' ὁ πλοῦτος εἶναι πλάνη,
μὰ κ' ἡ φτώχεια τί δὲν κάνει.

Π. — Τρεῖς χαῖρε, δίκη θανμαστή, διάσημος, σπανία,
ποῦ γινεῖς σὲ Βαρθάκεια καὶ σὲ Πολυτεχνεῖα.
"Εὐὸ καθρέπτης φαίνεσαι τῆς νέας Ρωμηοσύνης
καὶ τέτοιος θ' ἀπομείνης.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ γαλὶ,
ποῦ λάμπει καὶ φωτοβολεῖ,
βλέπω τὸ κράτος, Φασουλῇ,
τῆς Ρωμηοσύνης νὰ περνᾷ
μ' ὅλα τὰ κλέη τὰ τρανά.

Βλέπω τοῦτα, βλέπω τᾶλλα,
βλέπω τὸν Φαλοτάφ καββάλα
σ' ὀλοστρόγγυλα βαρέλια
μὲ πολλὴ ξετσιπωσιά,
βλέπω καὶ φτωχῶν καρβέλια
νὰ τὰ κάνουν μοιρασά.

Βλέπω κέρδη δίχως κόπο, βλέπω φανερά λημέρια,
βλέπω κυνικούς τοῦ δρόμου

νᾶναι φόβητρα τοῦ νόμου
μὲ κουμπούρια καὶ μαχαῖρια.

Βλέπω πράσινα τραπέζια, λέσχαις πατριωταῖς,
ποῦ κερδίζουν οὐκ ὀλίγα,
κ' ἑταιρείας Φιλικαῖς
μὲ τῆς τράπουλας τὸν Ρήγα.

Βλέπω, Φασουλῇ χαλὲ,
καὶ βομῶν εἰς τὸν Βαλὲ,
φιλοπάτριδας Συλλόγους πλήρεις ἱερῆς μανίας
ὕπερ τῆς Μακεδονίας,
ποῦ λαλοῦν κατὰ Βουλγάρων
ἐξημμένοι πατριῶται,
κ' ἀνυψοῦν ἀντὶ λαβάρων
τοὺς Ρηγάδες πότε πότε.

Βλέπω, βλάνα τοῦ διαβόλου,
καὶ πολλῶν χρησιῶν αὐτὰ
νὰ μὴν κοκκινίζουν διόλου
μὲ μαρτυρῶν ψευτιά.

"Αναδείας ὄρη βλέπω καὶ κακοηθείας" Ἀλπεῖς,
βλέπω τὰ χαρτὰ τοῦ τζόγου σύμβολα νὰ τᾶχουν κλίμα,
καὶ περνοῦν σαποκοιλιαῖς
μὲ κοροδόνη καὶ μ' ἐλθαῖς.

"Μπρὸς σ' τῆς τράπουλας τὸ κράτος κλίνουν γόνυ ταπεινὸ
τόσα μούτσουνα τρανά
καὶ φωνάζουν : ὦσαννά !

Βλέπω καὶ Κοτσαμπασήδες, Φασουλῇ μου χασιμέρη,
ν' ἀπειλοῦν τὸς ἐξουσίας μὲ τὴν τράπουλα σ' τὸ χέρι.
"Μπρὸς σ' τῆς τράπουλας τὸ κράτος τρέμουν καὶ θεμιστοῦ
τρέμω, τρέμεις, τρέμουν ὅλοι.

"Εμπροστὰ τοῦ κόσμος χάσκει,
τοῦτο φρόνημα διδάσκει
καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς νεωτέρους.

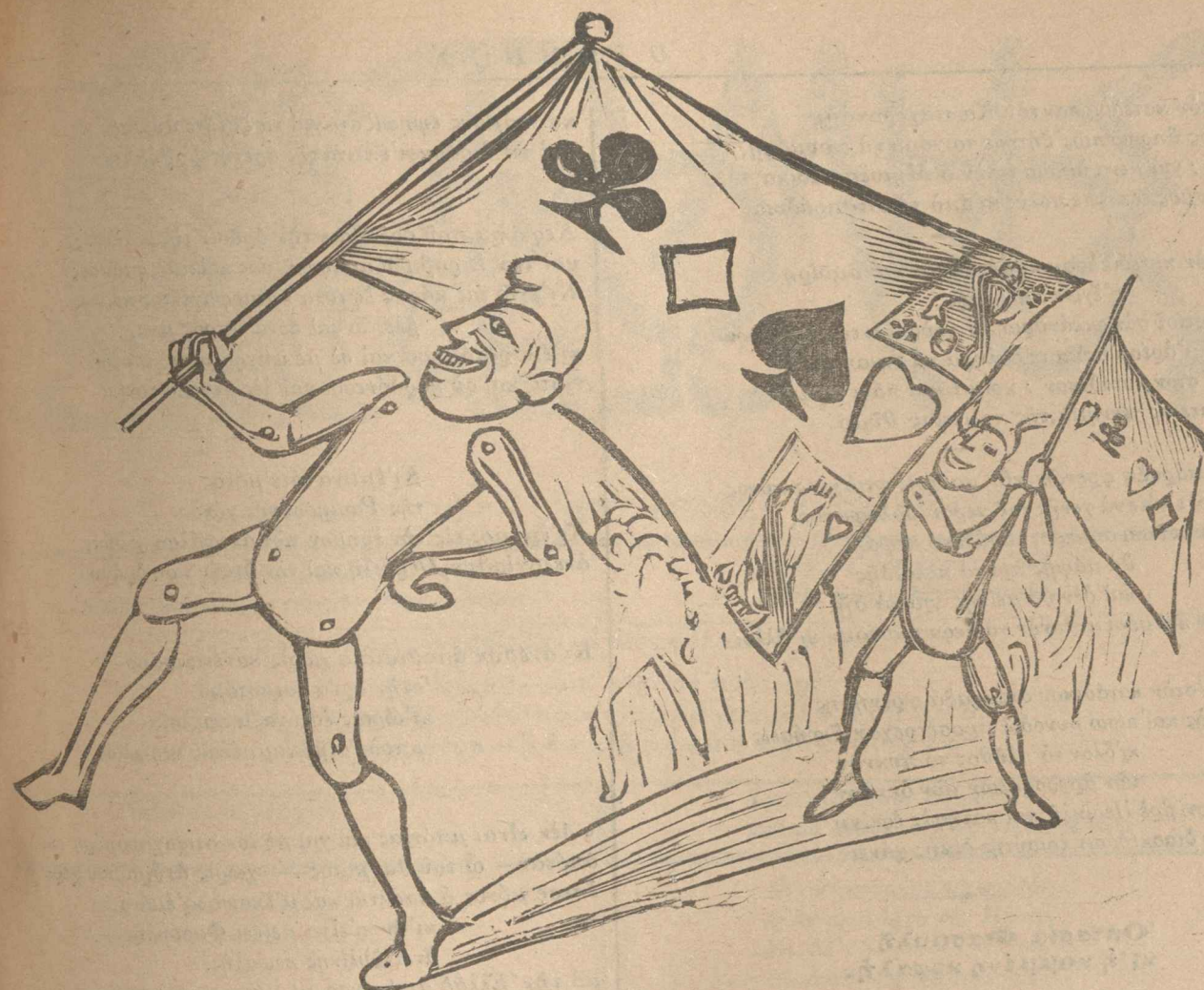
"Ασὺλον παντὸς ἱπτότου
ἔχει Σύνταγμα δικό του
καὶ θεσμοὺς ἰδιαίτερους.

Τοῦτο κύριον τῶν ὅλων
κραταῖον καὶ φωτοβόλον
καὶ Κουβέρνα παρασέρνει.

Τοῦτο γράφει νύκτα μέρα
τᾶλλα κράτος ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πλάνει τεμπερί.

Τοῦτο μένει, τοῦτο ζῇ,
κ' εἰς ἀγῶνας προαλείφει...
συνδυάζονται μαζὶ
τραπουλόχαρτα καὶ ψήφοι.

Κ' ἐγὼ τοῦτο προσκυνῶ
κ' ἀπειλητικῶς κινῶ

Ζήτω Κόντε, ζήτω Ράλλη, ζήτω ράτσα μας ἀκμαία,
καὶ διαδηλώσεις κάνω μὲ τὴν τράπουλα σημαία.

σ' ἄς Ἀρχὰς τὰ δακτυλά μου
καὶ δὲν εἶμαι σ' τὰ καλά μου.

Πῶς κ' ὄνειρα τοῦ γένους ἔγιναν πομπὴ τοῦ δρόμου
σ' τὸν μακάριο καιρὸ μου...
χαῖρε σὺ, μεγάλε γίγα,
λατρεντὲ τοῦ τζόγου Ρήγα !...
σὲ βασίδω γὰρ λάβαρό μου
καὶ ξυπνὸς καὶ σ' ὀνειρῶ μου.

"Όρσε μέσα σ' τὰ Κουβέρνα...
μάρς, παιδιὰ, μὲ τὴν λαντέρνα,
μάρς, ἐμπρὸς κ' ἡ κλαπαδόρα,
μὲ τὸν Ρήγα πέρνω φόρα.

Τοῦτον προσκυνῶ τὸ κράτος,
ζήτ' ὁ Ρήγας ὁ σπαθάτος,
κοῦπα καὶ καρὸ καὶ πικά...
ζήτω μας, ἐν τούτῳ νίκα.

Μὲ κοροδόνι καὶ μ' ἐλγὰ
δὲν θὰ κάνωμε δουλειά...
εἶναι σύμβολα παληά...
χαῖρε, Ρήγα Βασιλῆ.

Χαῖρε, δίκη θεοπεσία,
σὺ θὰ μείνης ὀπτασία
τῶν τροπαίων τῶν συγχρόνων
σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Σὺ κ' ἐφῆβους, σὺ καὶ γέρους,
σὺ καὶ σκλάβους κ' ἐλευθέρους
ὄπιστες μὲ νέον θάρος,

σὺ γὰρ μῆς φανὸς καὶ φάρος
καὶ κακὸς ψυχρὸς μας φλόρος.

Κοῖμα κοῖμα, Φασουλῇ μου, σ' τῶν Ρωμηῶν τὴν ἀτμοσφαῖρα
τέτοιαις δίκαις σὰν καὶ τούτῃ νὰ μὴ εἶναι κάθε μέρα.
Κοῖμα κοῖμα !... τέτοιαις δίκαις
εἶναι τῆς τιμῆς μας νίκαις.

Καὶ τώρα πᾶμε, Φασουλῇ, κ' ἐμεῖς σ' τὸ καφενεῖο,
καὶ γὰρ τὴν δίκη λέγεις μου χωρὶς νερό νὰ πάσης...
Φ — Ἰδοὺ τὸ Δικαστήριον, νὰ τὸ Πολιτ. γνεῖο...
ἔδω Μητῆας κ' ἄλλους καὶ Κωνσταντοπούλους.

"Εδῶ καθόταν ὁ Τσαγκῆς, ὁ Πρόεδρος ὁ πάντων,
ποῦ λειτουργοῦς τῆς Θεμίδος ἀληθινῶς ἐφάνη.
"Εδῶ καθόταν ἐκκαλεδὸν Δικαστηρίων μέλος
κ' ἑισαγγελεὺς τὰ μάλιστα περιφραδῆς, ὁ Τσέλλος.

"Εδῶ φρουραὶ στρατιωτῶν κ' ἀστυφυλάκων κρήνη,
ἔδω καὶ Κωνσταντοπούλοι, μὰ καὶ Νοταμάνοι,
ἔδω θερμοὶ στήνηροι παρὶστατο στωμίλοι,
ἔδω καὶ ψυδομάστιγες παρήλασαν ποικίλοι.

"Εδῶ καὶ Σύνεδροι λαμπροὶ, πολὺτεροι κ' εἰδήμονες,
καὶ Βλάχοι καὶ Ζιλημονες,
ἔδω τὸ κράτος τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Δικαιοσύνης,
κ' Ἀγωνιάδες ἐνόρκος, καὶ Στρεῖτι καὶ Δροσίνης.

"Ἰδοὺ τὸ Δικαστήριον,
τῆς Θεμίδος ἀστέρες,
ποῦ τ' ὀράβηξαν μαρτύριο
γὰρ κάμποσαις ἡμέραις.

Ἐδῶ τὸν κατεδίκασαν τὸν Κωσταγερακάρη
 καὶ αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἔζητησε τοιγάρου νὰ φουμάρῃ,
 καὶ εἶπε : γὰρ μένα δίκαια, πλὴν ὁ Μητσέας ἄδικα,
 καὶ κόσμος ἔσπευσε πολλὸς καὶ ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

Ἐδῶ τὸν κατεδίκασαν καὶ αὐτὸν τὸν κακομοῖρην
 καὶ ἔγινε πανηγύρι.

Κὶ ἐγὼ, ποῦ σὰν φιλάνθρωπος τοὺς πάντας συγχωρῶ
 καὶ δὲν μ' ἀρᾷσι πώποτε σκληρὰ νὰ τιμωρῶ,
 ἔκραξα σὶτὸν κατάδικον : κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα,
 τῆς πολιτείας γέννημα, τῆς πολιτείας θῦμα.

Κὰν διατάραξις φρενῶν, καὶ μαύρης φτώχειας πόνος
 σ' ἔσπρωξε τότε νὰ γενῆς τοῦ γέροντος δολοφόνος,
 σὲ συλλυποῦμαι σήμερον, παρᾷξεν κεφάλι...
 θὰ πάψῃς πρὶν νὰ κελαῖδῃς
 καὶ δὲν θὰ μείνῃς γὰρ νὰ δῇς
 πῶς σὰν καὶ σένα πιθανὸν νὰ ξεφυτρώσουν καὶ ἄλλοι.

Τοιαῦτα σὶτὸν κατάδικον ἀνέκραξα φρενῆρης
 καὶ ἔμπροσθεν καὶ πίσω συνοδοὶ προσέτρεχαν ξιφήρεις,
 καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τὸ πυκνὸν
 τῶν ἀργουσῶν τῶν δεινῶν
 περιλυπὸν βρὲ Περικλῆ, καὶ κατηφὲς ἐφ' ἵνῃ
 γιὰ τὴν διασκέδασιν τοιαύτης δίκης χάνει.

Ὁπτασία Φασουλῆ καὶ ἡ κομμένη κεφαλὴ.

Κὶ εἶδα φρικῶδες ὄραμα, πῶς μ' εἶχαν κάμει δῆμιος,
 καὶ ἀδιακρίτως ἔκοβα τὸν φαῦλο καὶ τὸν τίμιον,
 ἕνας Ρωμηὸς δὲν ἔμεινε μὲ κεφαλὴν, ζαγάρι,
 καὶ τελευταῖον ἄφησα τὸν Κωσταγερακάρη.

Κὶ ἔπιασα τὸ κεφάλι του, καὶ μὲνε Περικλῆτο,
 καὶ ἔκανα τὸν Ἀμλέτο.
 Πῶς σὲ παρέσυρε καὶ σὲ τοῦ χρήματος ἡ μέθη;
 ποῦ τῆς φιλοσοφίας σου τὸ χιούμορ καὶ τὸ μέθην;

Πῶς δίχως σῶμα δυστυχῶς
 ἡ κεφαλὴ σου μένει,
 καὶ τὴν ψυχὴ σου μοναχὸς
 τὴν εἶπες λερωμένη;

Τώρα τὴν κάραν τὴν ὥμην
 τὴν βλέπω σκυθρωπός...
 τοιοῦτος ἔπρεπε νὰ μῖν
 τῆς τράπουλας καρπός.

Τί λὲς καὶ γὰρ τὸ Σύνταγμα, τί λὲς γὰρ τοὺς θεομῶντες,
 καὶ τοὺς συνδυασμούς;
 τί λὲς καὶ γὰρ τοὺς ρήτορας τοὺς γλωσσοκαμπανάντους
 Γερακαρείου κράτους;

Κὶ ἔπιασα καὶ ἄλλων, Περικλῆ, διάφοραις κανκάλαις
 μικροῦλαις καὶ μεγάλαις,
 καὶ τῆς κτυποῦσ' ἀλύπητα μὲ παργιὲ μαρκοῦτοι...
 κεφάλαια, κακοκέφαλα, χωρὶς μυαλὸ κουκουῖτοι.

Κεφάλαια, κακοκέφαλα, ποῦ κράτος Γερακαρείου
 ἔκάναι μονάχα σας τὸν τόπον τὸν μακάριον,

καὶ νόμους ἐψηφίζατε γὰρ νὰ ζητῆτε θύματα
 καὶ νὰ διδάσκει ἔπειτα τῆς ἀρετῆς μαθήματα.

Κεφάλαια, ποῦ δοξάζατε τὴν δρᾶσιν τῆς πατούσας
 καὶ τὴν ἐπροβιάζατε, φιοῦ σας καὶ πάλι φιοῦ σας.
 Κὶ ἐνῶ τὰς κάρας ἔφτυνα κατασφαγέντος κόσμου
 βλέπω καὶ σένα ἔμπροσθέν μου,
 καὶ ἔκαρσά τοι καὶ σὲ μὲ ψυχραίμιαν μπόγια
 γιὰ τὴν καὶ σὺ κορδόνεσαι καὶ λὲς μεγάλα λόγια.

Κὶ ἔμεινα τότε μόνος
 τῆς Ρωμηοσύνης γόνος.
 Κὶ ἔρημος εἰς τὴν ἔρημον τῶν ἀκεφάλων πλάσιν
 ἀνελογίστην, Περικλῆ, καὶ τὴν δίκην μου δρᾶσιν.

Κὶ ἀνέβηκ' ἀπαθέστατα χωρὶς κανένα τρόμο
 σὶτὴν κρῖνα λαιμοτόμο,
 καὶ ὄραις ἐφῶναζα πολλὰς
 ἔμπροσθεν τῆς κομμένης κεφαλῆς:

« Δὲν εἶναι μπόγιας καὶ γὰρ μὲ τὸν στιχοχασομέρη; »
 ὁπότεν — ὦ τοῦ θαύματος! — χωρὶς ἀνθρώπου χέρι
 ἔπεσε μόνος ὁ μπαλτᾶς καὶ μ' ἔκοψε καὶ ἔμεινα,
 καὶ ἂν καὶ εἶχα μείνει Φασουλῆς
 ἀνευξυλίνης κεφαλῆς,
 μὰ τὴν Ἑλλάδ' ἀντίκρινα μὲ μάτια γουρλωμένα.

Χωρὶς ρητόρων φάλαγγας καὶ πλῆθος δαιμονίων
 ἐκάθισε λευκόπεπλος σὶτὸν τόπον τῶν κραινῶν.
 Ἐγὼ γέλωτα χαρῆς ἔκριν' ἡ δαιμονία,
 ποῦχει μονέδαις χάριταις καὶ ἕνα σωρὸν νικελίνας,
 καὶ ἐφῶναζε προσβλέπουσα τὰ γύρω της κραινὰ:
 τώρα σωστὴ καλοῦμι Ἑλλάδα, ποῦ δὲν ὑπάρχουν Ἕλληνες.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Δημήτριος ὁ Τααγγάρης, κατὰ πάντα προσφιλεῖς,
 ἀδελφὸς τοῦ Σπύρου, νέος χρησιμότητος πολλῆς,
 κατ' αὐτὰς ἡρεσθωσίσθη μὲ τὴν Δέσποιναν Σαρρῆ,
 δεσποινίδα καθὼς πρέπει καὶ μὲ χάρι λυγρῇ.
 Κὶ ὁ Ρωμηὸς τοὺς ἐπενήθη γὰρ φορέσουν μάνι μάνι
 μὲ χαρὰς πολλὰς καὶ ῥόδα καὶ τοῦ γάμον τὸ στεφάνι.

Γάμοι λαμπροὶ σὶτὴν Ὀδησσὸν ἐν εὐτυχίᾳ γαλήνῃ
 Ἀναστασίας, θυγατρὸς τοῦ Γιώτα Δεραντίνου,
 καὶ τοῦ Δελαγραμμάττα, τραπεζοῦ γιαιοῦ σὶτὴν Πόλιν,
 καὶ ὁ βίος τῶν παντοτεινῶν ὡς εἶναι περὶ πόλιν.

Ἐγινε σὶτὸν Παρνασσὸν ἀνακοίνωσις σπουδαία
 διὰ γνωστῶν γιαιοῦν μὲ τοῦ,
 Μένου τε καὶ Δεδουρνοῦ,
 καὶ ἤχησαν εὐφημιῶν πλαταγμήματα ραγδαία.

Γιὰ τοῦ Σωτήρος τὸν Σταυρὸν καὶ ὁ Φασουλῆς συγγαίρει
 ἐγκρίτων βιομήχανον, τὸν Στάθη Ντηλαβέρη.